

אבו גאנם

על ידי ב"כ עוה"ד לביב חביב
בית חנינא החדשה, ת.ד. 21225, ירושלים
טלפקס : 02-6263212

העותר

נ ג ד

מפקד פיקוד העורף

על ידי פרקליטות המדינה,
משרד המשפטים, ירושלים
טלפון : 02-6466590 ; פקסי : 02-6467011

ה מ ש י ב

תגובה מטעם המשיב

1. בהתאם להחלטת כב' השופט דנציגר מיום 12.3.15 מתכבד המשיב להגיש תגובתו לעתירה זו. יצויין, כי תגובה זו מוגשת באישור ועדת חריגים בשים לב לעיצומי ארגון פרקליטי המדינה.

2. עניינה של העתירה, בצו שהוציא ביום 30.11.14 המשיב, מפקד פיקוד העורף בצה"ל, מכוח סמכותו לפי תקנות 6, 108 ו-109 לתקנות ההגנה (שעת-חירום), 1945 (להלן: "הצו" ו-"תקנות ההגנה"). בצו הורה המשיב לעותר לא להיכנס, לא לשהות ולא להימצא בשטח מתחם העיר ירושלים, שסומן על מפה שצורפה לצו ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו, אלא במידה שהדבר הותר לו בצו מטעמו של האלוף או בהתאם לזימון שהוצא במסגרת חקירה או הליך משפטי על-פי כל דין.

נוסיף, כי בשל נסיבות הומניטריות מיוחדות שהעלה העותר במסגרת השגתו למשיב נגד הצו, שעניינן בבנו של העותר, החליט המשיב לקבל את ההשגה באופן חלקי. לפיכך, ביום 16.2.15 חתם המשיב על צו מתקן, שמצמצם את האיסור על שהיית העותר בירושלים, ומאפשר לעותר להתגורר בביתו בשכונת א-טור במזרח-ירושלים. הצו המתקן גם קבע כי העותר יוכל לנוע אל הבית וממנו אך ורק באמצעות דרך גישה שסומנה על מפה שצורפה לצו המתקן ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו.

תוקפו של הצו הוא מיום 30.11.14 ועד יום 30.4.15 (בצו נכתב בטעות כי מדובר בתקופה של שישה חודשים, אולם כעולה מן התאריכים המופיעים בגוף הצו עצמו, המדובר בתקופה בת חמישה חודשים).

3. נקדים ונאמר, כי כפי שיפורט להלן, בית המשפט הנכבד דחה ביום 19.3.15 עתירות שהגישו שלושה תושבים אחרים ממזרח-ירושלים, שהורחקו מהעיר לתקופה דומה, בהן הועלו טענות דומות לאלה המועלות בעתירה הנוכחית.

ההתדרדרות הקשה במצב הביטחוני בירושלים במחצית השניה של 2014

4. בתחילת חודש יולי 2014 נרצח הנער מוחמד אבו חדייר משכונת שועפט במזרח-ירושלים על-ידי מפגעים יהודים. הרצח המזעזע האמור הוביל להתדרדרות חמורה ביותר במצב הביטחוני בירושלים במחצית השניה של שנת 2014, שכללה, בין היתר, הפרות סדר המוניות שהיו מלוות בזריקות אבנים, ירי זיקוקים ויידוי בקבוקי תבערה כלפי כוחות הביטחון וכלפי אזרחים, וכן פיגועים קשים מסוגים שונים (דריסה, ירי, דקירה וזריקת בקבוקי תבערה). ההתדרדרות במצב הביטחוני הגיעה לשיאה בחודשים אוקטובר-נובמבר 2014 עת התחולל בירושלים גל של פיגועים קשים ביותר, שבהם מצאו את מותם 10 בני אדם.

5. על-פי נתוני שירות הביטחון הכללי, בשנת 2014 בוצעו בירושלים מעל ל-370 פיגועים, רובם המוחלט אירעו במחצית השניה של השנה, וזאת לעומת כ-120 פיגועים בכל שנת 2013 ("פיגוע" לעניין זה הוא אירוע של זריקת בקבוק תבערה, ירי, דקירה דריסה וכדומה, וכן אירוע בו נפצעו אזרחים באורח בינוני ומעלה).

חישוב פשוט מעלה אפוא כי מספר הפיגועים בירושלים בשנת 2014 היה גדול כמעט פי שלושה ממספרם של הפיגועים בשנת 2013.

בנוסף, בעוד שבשנת 2013 כולה לא היו בירושלים הרוגים מפיגועי טרור, הרי שבמחצית השניה של שנת 2014 נרצחו 11 בני אדם בירושלים בפיגועי טרור. גם מספר הפצועים בינוני או קשה בפיגועים בירושלים עלה מ-4 בכל שנת 2013 ל-35 במהלך שנת 2014.

בין היתר בוצעו במחצית השניה של שנת 2014 הפיגועים הקשים הבאים:

- א. פיגוע דריסה ביום 4.8.14 סמוך לכביש 1 בירושלים, שבו נרצח אדם ונפגעו נוספים. עוד באותו היום בוצע פיגוע ירי על ידי מחבל רכוב על אופנוע סמוך למנהרת הר הצופים. בפיגוע זה נורה חייל ישראלי ונפגע באורח קשה.
- ב. פיגוע דריסה ביום 22.10.14 ליד תוואי הרכבת הקלה בסמוך לגבעת התחמושת שבו נרצחו שני בני אדם ונפגעו נוספים.
- ג. פיגוע ירי סמוך למוזיאון מורשת בגין ביום 29.10.14 בניסיון לרצוח את מר יהודה גליק, שנפצע קשה בפיגוע.
- ד. פיגוע דריסה ליד תוואי הרכבת הקלה ביום 5.11.14 שבו נרצחו שלושה בני אדם ונוספים נפצעו.
- ה. פיגוע דקירה וירי ביום 18.11.14 בבית הכנסת בשכונת הר נוף, שבו נרצחו חמישה בני אדם ונוספים נפצעו.

כלל הפיגועים המפורטים לעיל, בהם נרצחו אחד עשר בני אדם ונפצעו עשרות, בוצעו כולם על ידי תושבי גזרת ירושלים.

6. זאת ועוד, שנת 2013 התאפיינה באירועי הפרות סדר רבים בירושלים, ומדובר על-פי נתוני השב"כ **בכ-207** הפרות סדר בממוצע בחודש בתקופה שבין ינואר לנובמבר 2013 ("הפרת סדר" לעניין זה כוללת "אירועי חיכוך" עם כוחות הביטחון וכן אירועים בהם נזרקו אבנים, יודו זיקוקים וכדומה).

במחצית הראשונה של שנת 2014 חלה ירידה משמעותית ביותר בכמות אירועי הפרת הסדר בירושלים לעומת כמות הפרות הסדר במהלך שנת 2013 (**כ-50** אירועי הפרות סדר בחודש על-פי נתוני השב"כ).

בעקבות רצח הנער מוחמד אבו חדייר התחדשו אירועי הפרות הסדר בירושלים ביתר שאת, כאשר על-פי נתוני השב"כ בחודשים יולי-נובמבר 2014 התרחשו **כ-300** אירועי הפרות סדר בחודש. בחודש דצמבר 2014 אירעו 100 אירועי הפרת סדר נוספים.

7. לא זו אף זו, שנת 2014 התאפיינה גם בגידול של **קרוב לפי חמישה** באירועים הביטחוניים על הר הבית: **מ-22** אירועים בשנת 2013 כולה ל-**106** אירועים בשנת 2014.

הגידול המשמעותי במספר האירועים הביטחוניים על הר הבית הביא גם לגידול משמעותי בצורך בפריצת כוחות משטרה/מג"ב להר. הגידול במספר האירועים הביטחוניים בהר הבית אף הגדיל משמעותית את מספר הפעמים שהיה צורך לסגור את הר הבית לכניסת מבקרים יהודים.

8. העולה ממצבור הנתונים המפורט לעיל, במובהק, הוא כי לאורך מחציתה השנייה של שנת 2014 חלה הסלמה חדה בהיקף, בעוצמה וברמת הטרור הרצחני, כמו גם באירועי הטרור העממי המחייבים נקיטת האמצעים הנדרשים להבטחת שלום הציבור וביטחונו.

אופן ההתמודדות עם האירועים הביטחוניים בירושלים במחצית השנייה של שנת 2014

9. עיקר ההתמודדות של גורמי המדינה בניסיון לבלום את פרץ האלימות הקשה שסחף את העיר ירושלים במחצית השנייה של שנת 2014 היה באמצעות שימוש באמצעי האכיפה הפליליים הרגילים: מעצר וחקירת חשודים על-ידי המשטרה וגורמי הביטחון, כמו גם העמדה לדין של עבריינים שנטלו חלק בביצוע עבירות על רקע לאומני בעיר.

בנוסף, משטרת ישראל תגברה בצורה משמעותית ביותר את היקף כוחות המשטרה ומג"ב בירושלים, בפרט בשכונות במזרח-ירושלים.

10. בנוסף, במסגרת המאמצים להשבת השקט לירושלים ובמקביל להפעלת סמכויות האכיפה במישור הפלילי, שר הביטחון ומפקד פיקוד העורף הפעילו - במשורה - סמכויות מינהליות הנתונות בידיהם, במספר מצומצם של מקרים פרטניים בהם נמצא כי אמצעי האכיפה הפליליים אינם נותנים מענה מספק לצורך הביטחוני החיוני בהשבת הסדר והביטחון לבירת ישראל.

בין יתר האמצעים שננקטו היו הוצאת חמישה צווים שהורו על מעצר מינהלי של תושבים ממזרח-ירושלים, וכן שישה צווים לפי תקנה 119 תקנות ההגנה.

11. לעניינה של עתירה זו נציין, כי מפקד פיקוד העורף הוציא ביום 30.11.14 - בהתאם לסמכותו לפי תקנות 6, 108 ו-109 לתקנות ההגנה - חמישה צווים שאוסרים על חמישה תושבים ממזרח-ירושלים להימצא בשטח העיר ירושלים לתקופה של חמישה חודשים (עד יום 30.4.15).

12. השגות שהגישו ארבעה מהמורחקים על הצווים נגדם נדחו במלואן על-ידי מפקד פיקוד העורף, והם עתרו לבית המשפט הנכבד (בג"ץ 703/15, בג"ץ 704/15, בג"ץ 978/15 ובג"ץ 1086/15). העותר בבג"ץ 978/15 הגיש עתירה גם נגד צו שהוציא מפקד פיקוד המרכז שאוסר עליו לשהות בתחום איו"ש לתקופה של כשישה חודשים (בג"ץ 1664/15).

חמש העתירות האמורות נשמעו ביום 16.3.15 בפני מותב בראשות כב' הנשיאה נאור.

בסיום הדיון הודיע ב"כ העותר בבג"ץ 1086/15 כי העותר אינו מוכן שבית המשפט הנכבד יעיין במידע החסוי שמבסס את הצו בעניינו, וכי העותר חוזר בו מהעתירה. העתירה בבג"ץ 1086/15 נמחקה.

ביום 19.3.15 ניתן פסק הדין בעתירות בבג"ץ 703/15, בג"ץ 704/15, בג"ץ 978/15 ובג"ץ 1664/15. בית המשפט הנכבד דחה את ארבע העתירות, שבפועל עיקר הטענות שמועלות בעתירה הנוכחית הועלו גם בהן.

צילום פסק הדין בבג"ץ 703/15, 704/15, 978/15 ו-1664/15 מצורף ומסומן מש/1.

13. השגתו של התושב החמישי - הוא העותר דכאן - התקבלה בחלקה על-ידי המפקד הצבאי והאיסור שנקבע בצו שהוצא בעניינו של העותר צומצם; באופן שהאיסור על שהייתו בשטח ירושלים לתקופה של חמישה חודשים נותר על-כנו, למעט התרת מגוריו של העותר בביתו שבשכונת א-טור שבמזרח-ירושלים, שאליו הותר לו להגיע באמצעות דרך גישה מסויימת בלבד.

14. נציין כי בשים לב לרגישות המיוחדת של הר הבית, במסגרת ההתמודדות עם האירועים הביטחוניים על ההר בשנת 2014, ננקטו סמכויות מינהליות נוספות, כגון איסור על כניסתם להר של מפירי סדר שונים, כמו גם הכרזות של שר הביטחון על גופים שונים כהתאחדויות בלתי-מותרות, בהתאם לסמכות השר לפי תקנה 84 לתקנות ההגנה.
15. נבקש לעדכן, כי מאז חודש דצמבר 2014, בעקבות הפעילות הנמרצת של המשטרה וכוחות הביטחון, חלה ירידה הדרגתית משמעותית בכמות הפיגועים והפרות הסדר בירושלים. עם זאת, מדובר ברגיעה יחסית בלבד ופיגוע הדריסה הנוסף בחג הפורים, יום ו' 6.3.15, הוא עדות לכך.
16. עם זאת יודגש, כי לדעת גורמי הביטחון ייצובו וביסוסו של שקט יחסי בירושלים, שעמל רב מוקדש להשגתו, מחייב להמשיך ולמנוע, לעת הזו, את שהותו של העותר בירושלים (למעט בביתו בשכונת א-טור).

עיקרי העובדות הצריכות לעניינו הפרטני של העותר

17. העותר יליד שנת 1977, תושב שכונת א-טור במזרח-ירושלים.
18. על-פי המידע שברשות השב"כ, העותר הוא פעיל בארגון הטרור תמאס המעורב בפעילות אלימה בהר הבית כנגד כוחות הביטחון.
19. ביום 23.4.14 הרחיק בית משפט השלום בירושלים את העותר מהר הבית לתקופה של 90 ימים, במסגרת החלטה על שחרור העותר ממעצר, בתנאים.
- צילום החלטת בית משפט השלום בירושלים מיום 23.4.14 מצורף ומסומן מ/ש/2.
20. בנוסף, בין התאריכים 26.6.14 - 25.10.14 נאסר על העותר להיכנס ולשהות במתחם הר הבית, בצו שהוציא המשיב מכוח סמכותו לפי תקנות 6, 108 ו-109 לתקנות ההגנה.
- צילום הצו מיום 26.6.14 מצורף ומסומן מ/ש/3.
21. ביום 30.11.14, לאחר שהעותר המשיך בפעילות אסורה, ומשהסתבר כי הרחקתו של העותר מהר הבית בלבד אינה נותנת מענה מספק לשם שמירה על הביטחון והסדר הציבורי בירושלים, הוציא מפקד פיקוד העורף צו, מכוח סמכותו לפי תקנות 6, 108 ו-109 לתקנות ההגנה, שהורה לעותר לא להיכנס, לא לשהות ולא להימצא בשטח מתחם העיר ירושלים, שסומן על מפה שצורפה לצו ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו, אלא במידה שהדבר הותר לו בצו מטעמו של האלוף או בהתאם לזימון שהוצא במסגרת חקירה או הליך משפטי על-פי כל דין.

תוקפו של הצו הוא מיום 30.11.14 ועד יום 30.4.15 (בצו נכתב בטעות כי מדובר בתקופה של שישה חודשים, אולם כאמור מדובר בתקופה של חמישה חודשים).

צילום הצו מיום 30.11.14 צורף כנספת ע/2 לעתירה.

22. ביום 11.12.14 הגיש העותר השגה למשיב נגד הצו.

צילום ההשגה צורף כנספת ע/3 לעתירה.

23. לעותר ניתנה האפשרות להעלות טענותיו נגד הצו גם בעל-פה, ושמיעת הטענות בעל-פה התקיימה ביום 22.12.14 בפני סא"ל אודי שגיא.

צילומי תרשומת השימוע בעל-פה במסגרת ההשגה, וכן הדפסה של התרשומת שנעשתה לנוחות בית המשפט הנכבד מצורפים ומסומנים מש/4.

24. כעולה מעובדות כתב אישום שהוגש ביום 9.2.15 נגד העותר לבית משפט השלום בירושלים (ת"פ 15-02-19037), ביום 24.12.14, יומיים בלבד לאחר שמיעת השגתו ובטרם ניתנה בה החלטה - בשעה 09:30 או בסמוך לכך - נעצר העותר בשל עבירה של הפרת הוראה חוקית עת שעשה דין לעצמו ושהה בביתו בשכונת א-טור שבתחומי העיר ירושלים בניגוד לצו מושא עתירה זו.

צילום כתב האישום שחוגש כנגד העותר מצורף ומסומן מש/5.

25. מכל מקום, בעקבות טענות שהועלו בדיון בעל-פה בהשגות חמשת המורחקים מירושלים הוחלט לזמן את העותר לחקירת משטרה. לפי מה שמסרה המשטרה מאמצים שנעשו לאתר את העותר במחצית חודש ינואר 2015, כולל באמצעות עורך-דינו - לא צלחו.

26. ביום 16.2.15 נמסרה תשובה מנומקת להשגת העותר, בה נמסר כי המפקד הצבאי החליט לקבל חלקית את ההשגה בשל נסיבות הומניטריות מיוחדות שהעלה העותר במסגרת השגתו למשיב נגד הצו, שעניינן בבנו של העותר.

לפיכך, ביום 16.2.15 חתם המשיב על צו מתקן, שמצמצם את האיסור על שהיית העותר בירושלים ומאפשר לעותר להתגורר בביתו בשכונת א-טור במזרח-ירושלים. הצו המתקן גם קבע כי העותר יוכל לנוע אל הבית וממנו רק באמצעות דרך גישה שסומנה על מפה שצורפה לצו המתקן ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו.

צילום ההודעה מיום 16.2.15 על החלטת מפקד פיקוד העורף בהשגת העותר צורף כנספת ע/4 לעתירה.

צילום הצו המתקן מיום 16.2.15 צורף כנספת ע/5 לעתירה.

27. ביום 11.3.15 הגיש העותר את העתירה שבכותרת לבית המשפט הנכבד.

הטיעון המשפטי

28. המשיב יטען כי דין העתירה להידחות.

על הסף, מכיוון שאין מקום שבית המשפט הנכבד יושיט סעד מן הצדק לעותר העושה דין לעצמו. ולמעלה מן הצורך אף לגופה, בהעדר כל עילת התערבות בהחלטת המשיב.

דחיית העתירה על-הסף בשל עשיית דין עצמית

29. כעולה מן המפורט לעיל, העותר החליט לעשות דין לעצמו ולהיכנס לעיר ירושלים על אף שהדבר נאסר עליו בצו, כל זאת יומיים בלבד לאחר ששטח טענותיו במסגרת השלמת הטיעון על-פה בהשגתו נגד הצו. בשל הפרת הצו עומד העותר לדין בימים אלה בבית משפט השלום בירושלים.

30. בית המשפט הנכבד קבע לא פעם, כי עותר העושה דין לעצמו - דין עתירתו להדחות על הסף. "בית המשפט לא יפתח דלתותיו למי שעושה דין לעצמו, מזולזל בהוראות חוק ומבקש להעמיד את הרשות אל מול עובדות מוגמרות. האיסור על עשיית דין עצמי הינו חלק מכלל רחב יותר הדורש מבעל דין הפונה לבקש סעד מבית המשפט כי יפעל בניקיון כפיים (...). מדובר בכלל המוגדר כעילת סף לעניין פנייה לבית המשפט הגבוה לצדק או לבית המשפט לעניינים מינהליים. על כן, בעל דין הפועל בחוסר ניקיון כפיים יכול שימצא כי עתירתו תידחה על הסף בלא שטענותיו תידונה לגופן." [בג"ץ 3483/05 די.בי.אס. שרותי לווין (1998) בע"מ נ' שרת התקשורת, תק-על 2007(3) 3822 (2007)].

כך אף נקבע בבג"ץ וקנין נ' מינהל מקרקעי ישראל (פורסם באר"ש, ניתן ביום 27.11.07), שם צוטטו בהסכמה דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) חשין בבג"ץ 8898/04 ג'קסון נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש, תק-על 2004(4) 609 (2004), כדלקמן:

"בית משפט זה, בשורה ארוכה של פסקי דין, שב וקבע כי עותר העושה דין לעצמו- אין להעניק לו את הסעד המבוקש וכי דין עתירתו להידחות על הסף:

"הלכה מקדמת דנא היא, שבית-המשפט הגבוה לצדק לא יושיט סעד לעושים דין לעצמם. חייב אדם להחליט בלבבו אם מבקש הוא סעד מבית-משפט או אם עושה הוא דין לעצמו. שני אלה בה-בעת לא יעשה אדם, דהיינו: בית-משפט לא יושיט סעד למי שבמקביל לפנייה לבית-המשפט עושה דין לעצמו ומבקש להעמיד את זולתו בפני עובדות מוגמרות. הלכה זו הילכת-יסוד היא במשפט והגיונה נלמד מעצמו. העותרים עברו על לאו שבהלכה, ומטעם זה אין אנו רואים הצדק להידרש לעתירתם (בג"צ 8898/04 ג'קסון נ' מפקד כוחות צה"ל באיר"ש (לא פורסם, 28.10.2004))."

וכן ראו, בין רבים: בג"ץ 1547/07 בר כוכבא נ' משטרת ישראל, תק-על 2007(3) 433 (2007); בג"ץ 7697/03 טננברג נ' מדינת ישראל-שר הבטחון, תק-על 2003(3) 2302 (2003); בג"ץ 6102/04 שייח' עלי מועדי נ' שר הפנים, תק-על 2005(3) 3926 (2005); בג"ץ 851/06 עמונה אגודה שיתופית חקלאית להתיישבות נ' שר הבטחון, תק-על 2006(1) 1138 (2006).

31. בהתאם להלכה מושרשת זו, עמדת המשיב היא כי אין כל מקום כי בית המשפט הנכבד יושיט לעותר דן, שעשה דין לעצמו, סעד מן הצדק, ודי בכך על מנת להביא לדחיית העתירה על הסף.

למעלה מן הצורך – דין העתירה להידחות אף לגופה

התשתית הנורמטיבית

32. המקור הנורמטיבי לסמכותו של מפקד פיקוד העורף להוציא צווי האוסרים על אדם לשהות בשטח מסוים בתחומי המדינה, מצוי בסעיפים 108-109 לתקנות ההגנה, שנקלטו במשפט הישראלי מכוח סעיף 11 לפקודת סדרי השלטון והמשפט, התשי"ח-1948 (להלן: פקודת סדרי השלטון והמשפט).

33. תקנה 109 לתקנות ההגנה קובעת, בנוסחה העברי, כי:

"(1) מפקד צבאי רשאי לתת צו, בגין כל אדם, לכל התכליות הבאות או מקצתן, היינו –

(א) כדי להבטיח שהאדם ההוא לא ימצא בכל אחד מאותם השטחים בישראל שיינקבו כנ"ל, אלא במידה שהורשה לו הדבר בצו, או בידי אותם רשות או אדם שיהיו עשויים להינקב בצו;

(ב) כדי לדרוש ממנו שיודיע על תנועותיו, באותו אופן, באותם זמנים ולאותם רשות או אדם שיהיו עשויים להינקב בצו;

(ג) לאסור או לצמצם את חזקתו של האדם ההוא בכל חפצים נקובים או את שימוש בהם;

(ד) להטיל עליו אותם צמצומים שיינקבו בצו בדבר העבדתו או עסקיו, בדבר בואו בקשרים או בחליפת-ידיעות עם בני-אדם אחרים, ובדבר פעולותיו ביחס להפצת חדשות או דעות.

(2) מפר כל אדם, שעליו ניתן צו כנ"ל, את דברי אותו הצו, יאשם בעבירה על התקנות האלה." [ההדגשה הוספה – הח"מ]

תקנה 108 לתקנות ההגנה קובעת, בנוסחה העברי, את המטרות לשמן ניתן ליתן צו כאמור, כדלקמן:

"לא יתנו שר הבטחון או מפקד צבאי צו לפי החלק הזה בגין כל אדם אלא- אם-כן סבורים שר הבטחון או המפקד הצבאי, הכל לפי הענין, כי נחוץ או מועיל ליתן את הצו לשם הבטחת שלומו של הציבור, הגנתה של ישראל, קיומו של הסדר הציבורי או דיכויים של התקוממות, מרד או מהומה."

34. תקנות ההגנה נקבעו על ידי הנציב העליון מכוח ההסמכה שניתנה לו בסימן 6 לדבר המלך במועצה על ארץ ישראל (הגנה), 1937, שסעיף (1) שלו קובע, בנוסח האנגלי, כדלקמן:

"The High Commissioner may make such regulations (in this Order referred to as "Defence Regulations") as appear to him in his unfettered discretion to be necessary or expedient for securing the public safety, the defence of Palestine, the maintenance of public order and the suppression of mutiny, rebellion and riot, and for maintaining supplies and services essential to the life of the community."

35. תקנות ההגנה נקלטו במשפטה של מדינת ישראל על-פי סעיף 11 לפקודת סדרי השלטון והמשפט, הקובע כי:

"המשפט שהיה קיים בארץ-ישראל ביום ה' באייר תש"ח (14 במאי 1948) יעמוד בתקפו, עד כמה שאין בו משום סתירה לפקודה זו או לחוקים האחרים שיינתנו על ידי מועצת המדינה הזמנית, או על פיה ובשינויים הנובעים מתוך הקמת המדינה ורשויותיה."

36. על-פי החלכה הפסוקה, מעמדן הנורמטיבי של תקנות ההגנה במדינת ישראל הוא של חקיקה ראשית, ובית משפט נכבד זה קבע פעמים רבות כי תקנות ההגנה עומדות בתוקפן גם כיום (ראו לדוגמא: בג"ץ 680/88 שניצר נ' הצנזור הצבאי הראשי, פ"ד מב(4) 617 (1989); בג"ץ 10467/03 שרבאתי נ' אלוף פיקוד העורף, פ"ד נח(1) 810 (2003)).

החלכה בעניין מעמדן ותוקפן של תקנות ההגנה, בכלל, ותקנה 109 בפרט, סוכמה בבג"ץ 5211/04 ואנונו נ' אלוף פיקוד העורף, פ"ד נח(6) 644 (2004) (להלן: עניין ואנונו), כדלקמן:

6. תקנות ההגנה (שעת-חירום), 1945, הן חקיקה ראשית מנדטורית, שעם הקמת המדינה הפכה - מכוח הוראת סעיף 11 לפקודת סדרי השלטון והמשפט, תש"ח-1948 - לחלק מן המשפט הישראלי. סמוך לאחר הקמת המדינה הועלתה לפני בית-המשפט העליון טענה, כי דינן של תקנות ההגנה להתבטל, באשר ביטולן מתחייב (כמצוות סעיף 11 סיפה לפקודה) מן "השינויים הנובעים מתוך הקמת המדינה ורשויותיה". בדחותו טענה זו קבע בית-המשפט, כי תקנות ההגנה נותרו בתוקפן ונקלטו אל המשפט הישראלי, וכי ביטולן או שינוין הינם עניין למחוקק (בג"ץ 5/48 ליון נ' גוברניק, פ"ד א 58). במהלך השנים חזרה הלכה זו ואושרה פעמים רבות (לדוגמא ראו: בג"ץ 680/88 שניצר נ' הצנזור הצבאי הראשי, פ"ד מב(4) 617; ומן הזמן האחרון: בג"ץ 10467/03 שרבאתי נ' אלוף פיקוד העורף,

פ"ד נח(1) 810). לפנינו טענו באי-כוח העותרים כי פסיקת בית-המשפט, בדבר היותן של תקנות ההגנה חלק ממשפטה של ישראל, בטעות יסודה, וכי, מכל מקום, הגיעה השעה לסטות ממנה, באשר היא סותרת את ערכי המדינה ואת זכויות האדם כמשמעם בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו.

...

7. טיעוני באי-כוח העותרים לא שכנעוני, כי הצווים שהוצאו נגד העותר מקימים עילה מוצדקת לשוב ולבחון את צדקת ההלכות שנפסקו בפרשת ליון ובפרשת ביאלר. בחמשת העשורים האחרונים חזר בית-המשפט, שוב ושוב, על הלכות אלו, אימצן והסתמך עליהן. בכך הפכו הן להלכות מיוסדות היטב. כדי שבית-המשפט יראה מקום לסטות מהלכות כה מושרשות, יש לשכנעו כי טעמים כבדי-משקל מחייבים זאת. בהיעדר טעמים כאלה, ייטיב בית-המשפט לעשות אם יפנה את הטוענים אל המחוקק (השוו: ...). ובפי באי-כוח העותרים לא היו טעמים כבדי-משקל שבכוחם לחייב דיון בצדקת ההלכות שנפסקו בפרשת ליון ובפרשת ביאלר.

ודוק: אף לו התקבלה טענת העותרים, כי תקנות ההגנה (שעת-חירום) ותקנה 6 לתקנות-שעת-חירום (יציאה לחוץ לארץ) אינן בבחינת חקיקה ראשית, לא היה בכך כדי להביא לבטלותן. שכן, גם אם נכון היה שחרף אישורן בחקיקה ראשית, נותרו הן בבחינת חקיקת משנה, הריהן, מכל מקום, בגדר "דינים שמורים" שסעיף 10 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו מחסנן מפני בטלות. אלא מאי? ...

ברם, אף אלמלא ניצבנו לפני המשוכות המונעות מאיתנו להתערב בתוקפן המחייב של תקנות-שעת-חירום, לא הייתי רואה מקום לשעות לטענת העותרים, כי דין התקנות להתבטל מחמת היותן בלתי-סבירות בעליל. אכן, הפעלתה של חקיקת החירום - זאת הנוגעת ואף זאת שאינה נוגעת לעניינינו - ככלל פוגעת בזכויות הפרט שכלפיו היא מופעלת. יתר-על-כן, הפעלתה של חקיקת החירום פוגעת לא רק בזכויותיהם של היחידים שכלפיהם הופעלה, אלא גם בערכים שישראל, כמדינה יהודית ודמוקרטית, מצווה על-פי חקיקת היסוד לכבדם. דא עקא, שהפעלתה - כמו עצם קיומה - של חקיקת החירום היא לעתים בגדר כורח, הנובע מכך שהמדינה עודנה נתונה לסכנות ולאיומים מחוץ ומבית; ואלמלא קיומו של כורח זה היה מן המפורסמות, בא מקרהו של העותר וסיפק את הראיה לכך. אין משמעות הדבר, כי בהחלטה, הלכה למעשה, של חקיקת החירום, רשאית הרשות להתעלם מזכויות היסוד של הנפגעים. הכלל הוא, כי הגם שהוק-היסוד לא גרע מתוקפם של הדינים השמורים, נודעת לו השפעה על פרשנותם. כלל זה חל גם על חקיקת החירום. משמעות הדבר היא, כי אף שבית-המשפט אינו בוחן את עמידתה של חקיקת החירום במבחני פסקת ההגבלה הקבועים בסעיף 8 לחוק-היסוד, מוטל על בית-המשפט לבקר את צדקת יישומה של הוראה מהוראות חקיקת החירום במקרה הנתון המובא לפניו. הווי אומר: ביקורתו של בית-המשפט אינה אמורה להתמקד בשאלת סבירותה של הוראה בחקיקת החירום, בתורת שכזאת, אלא בצדקת החלטה של ההוראה במקרה האינדיווידואלי המובא לפניו. ביקורת זו יבסס בית-המשפט על שתי אמות-מידה: כלום מטרת החלטה של הוראת החירום על אדם פלוני, בנסיבות המקרה, עולה בקנה אחד עם תכליתה הכללית; וכלום הפגיעה שתיגרם לפרט, כתוצאה מהחלטה עליו, מקיימת את עקרון המידתיות.

37. על שאלת ההצדקה שבקביעת אפשרות להטיל מגבלות על חירות התנועה של הפרט במדינה דמוקרטית, בדרך של שימוש באמצעי מינהלי כגון זה שקבוע בתקנה 109 לתקנות ההגנה, עמד בית המשפט הנכבד בבג"ץ 6358/05 ואנונו נ' אלוף פיקוד העורף, תק-על 2006(1), 320 (2006), כדלקמן:

"עם זאת, זכותו של הפרט לחופש תנועה ולחירות אישית אינה מוחלטת. פועלה במשפט הוא יחסי, והיא נתונה להגבלות מקום שיש צורך לאזנה כנגד אינטרסים וערכים חברתיים חיוניים סותרים. הבולט מבין ערכים אלה הוא אינטרס ההגנה על בטחון המדינה. שלום הציבור ובטחונו הוא ערך יסודי לקיומה של חברה אנושית. בלעדיו אין תקומה לחברה, ואין גם סיכוי למימוש חיי האדם כפרט ולקיום זכויותיו היסודיות. בנסיבות מסוימות חופש תנועה מלא עלול לסכן את בטחון הציבור. לכן היקנה המחוקק כוחות לרשות המוסמכת להגביל את חירותו האישית ותנועותיו של אדם בתוך הארץ וכן ביציאה ממנה ובכניסה אליה, מטעמים שנועדו להגן על בטחון המדינה. ההלכה הפסוקה הכירה בעוצמתו של ערך הבטחון, כאינטרס ציבורי כללי העשוי לגבור, בנסיבות מסוימות, על הזכות לחופש תנועה. התפיסה המשפטית המקובלת היא כי בהתנגשות הנוצרת בין זכות הפרט להגשים באופן מלא את חירותו האישית לבין אינטרס ציבורי נוגד יש לערוך איזון תוך העמדת הערכים המתחרים לשקילה ולהערכת משקלם היחסי. נקודת החיתוך הראויה, פרי איזון הנערך, היא אשר תקבע מהו הערך הגובר מבין הערכים המתנגשים, והאם ניתן וראוי, במסגרת מידרג עוצמתם היחסית של הערכים הנוגדים, לקיים את האחד תוך שלילת קיומו של האחר, או לקיים את האחד בד בבד עם קיומו של האחר תוך קביעת יחסיות הולמת ביניהם. בהתנגשות בין חופש התנועה לבטחון הציבור ננקטה גישה של איזון אנכי, הרואה בבטחון ערך גובר (...). עם זאת, גם בעריכת איזון אנכי, נדרש צמצום מירבי של מידת הפגיעה בפרט, ככל שהדבר ניתן, בלא לפגוע בתכלית הבטחונית, ובנסיבות מסוימות גם תוך צורך ליטול סיכונים לצורך כך." [שם, בסעיף 11 לפסק הדין]

38. הנה כי כן, מעמדן של תקנות ההגנה נותר איתן לאורך כל שנות המדינה, וכך גם לאחר חקיקתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, כאשר השפעתו של האחרון באה לידי ביטוי באופן פירושן והפעלתן של תקנות ההגנה. עמד על כך בקצרה בית המשפט הנכבד גם בפסק הדין בבג"ץ 8084/02 עבאסי נ' אלוף פיקוד העורף, פד"י נ"ז(2) 55 (2003), כדלקמן:

"פעולות המשיב מעוגנות בתקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חירום). תקנות אלה הן "...דין שהיה קיים ערב תחילתו של חוק-היסוד" (סעיף 10 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו), ועל-כן אין בכוחו של חוק היסוד לפגוע בתוקפן. ביטולן או שינוין של התקנות הוא אפוא למחוקק. עם זאת פירושן של התקנות צריך להיעשות על רקע חוקי היסוד. על-כן יש להפעיל את הסמכות הנתונה למשיב בתקנה 119 באופן מידתי (ראו דנג"ץ 2161/96 שריף נ' אלוף פיקוד העורף ...)

39. לסיום עניין זה, יוער כי במספר מקרים ביטלה הכנסת סעיפים שונים מתוך תקנות ההגנה. כך, למשל, ובשים לב לטענות העותר בדבר גירושו לכאורה הרי שיודגש כי בין התקנות שבוטלו אף תקנה 112 לתקנות ההגנה שהיוותה מקור הסמכות החוקי לכך (סעיף 12 לחוק סמכויות שעת-חירום (מעצרים), תשל"ט-1979); וכן בוטלו אותן תקנות הגנה המגבילות עלייה של יהודים ארצה (סעיף 13(א) לפקודת סדרי השלטון והמשפט); התקנה המאפשרת גזירת עונש מלקות (סעיף 2(ב) לחוק ביטול עונש מלקות, התשי"א-1950); והתקנה המאפשרת שלילת זכות היציאה מן הארץ ללא קבלת היתר (סעיף 3 לחוק לתיקון תקנות-שעת-חירום (יציאה לחוץ-לארץ), תשכ"א-1961).

תקנות הגנה אחרות בוטלו עם חקיקתם של חוקים חדשים המסדירים נושאים שהוסדרו בעבר בתקנות ההגנה - ראו למשל: סעיף 27(ג) לחוק להסדר תפיסת מקרקעים בשעת חירום, התשי"א-1949; סעיף 25(א)(3) לחוק חמרי נפץ, התשי"ד-1954; וחוק סמכויות שעת חירום (מעצרים), תשל"ט-1979.

40. עוד נוסיף, כי הממשלה הגישה לפני כשנה וחצי לכנסת את הצעת חוק לתיקון תקנות ההגנה (שעת חירום) (ביטול תקנות), התשע"ג-2013 (הצ"ח הממשלה התשע"א (782) בעמ' 992, 2.7.13). במסגרת הצעת החוק מוצע לבטל תקנות הגנה שונות, וביניהן גם תקנות ההגנה 108-109.

נציין, כי תנאי לביטול תקנות ההגנה בהתאם להצעת החוק האמורה יהיה חקיקתו של חוק המאבק בטרור. חוק המאבק בטרור המוצע אמור לרכז תחת קורת גג אחת את ההסדרים החקיקתיים העיקריים בכל הקשור במאבק בטרור. חוק המאבק בטרור המוצע נועד, בין היתר, להחליף חלק מההסדרים הקיימים כיום בדברי חקיקה שונים, ולקבוע תחתם הסדרים חדשים העולים בקנה אחד עם חוקי היסוד בדבר זכויות האדם (ראו לעניין זה דברי החסבר של הצעת החוק, בעמ' 992-994). לעניין ההסדר החלופי המוצע לתקנות ההגנה 108-109 ראו סעיף 120 להצעת חוק המאבק בטרור, התשע"א-2011 (הצ"ח הממשלה התשע"א (611), בעמ' 1408, 27.7.11).

עם זאת, התקנות אשר מכוחן הוצא הצו בעניינו של העותר נותרו על מכוון, ועל כן, לא קיימת מניעה לעשות בהן שימוש, במקרים המתאימים.

לטענה נגד מתן זכות השגה בדיעבד

41. העותר טוען נגד כך שזכות ההשגה ניתנה לו רק לאחר שהצו נכנס לתוקפו.

42. המשיבים יטענו לעניין מתן זכות השגה בדיעבד, כי לאור המצב הביטחוני הקשה ששרר בירושלים בסוף חודש נובמבר 2014, כמו גם לאור המצב הביטחוני הקשה באזור בתקופה זו, הדבר היה הכרחי כדי למנוע לאלתר את הסיכון החמור שנשקף מהעותר, ואת החשש שמתן זכות טיעון מראש תאפשר לעותר להימלט מהרשויות, כמו גם לסכל את הצורך בכניסתו המיידית של הצו לתוקף.

43. אכן, הכלל הנוהג בעניינים מינהליים הוא כי יש לבצע שימוע לאדם הנפגע מההליך המינהלי טרם ביצוע ההליך. אולם בשורה של פסקי דין, קבע בית המשפט הנכבד כי במקרים חריגים, בהם מתן שימוע בטרם ההליך המינהלי עלול לסכל את מטרת ההליך ולגרום למימושה של הסכנה שההליך המינהלי נועד למנוע אותה, ניתן להסתפק בשימוע בדיעבד.

כך נקבע עוד בבג"ץ 3486/94 מסאלחה נ' ועדת התכנון והבניה, פ"ד מח(5) 291 (1994):

"מקרים אלה או דומים לאלה, שימוע מוקדם אינו מתיישב עם מהות הסמכות או עם תכלית החוק, או שהוא עלול לסכל את התפקוד התקין של הרשות המינהלית, או שיש בו כדי לפגוע באופן ממשי באינטרס חשוב אחר. איזון האינטרסים במקרים כאלה מלמד כי הנזק שייגרם לאדם כתוצאה משימוע מאוחר אינו שקול כנגד הנזק שייגרם לאינטרס אחר כתוצאה משימוע מוקדם. לכן צריך אדם, במקרים כאלה, להסתפק בשימוע מאוחר."

44. במקרים מן הסוג שלפנינו קיים חשש אינהרנטי כי מתן אפשרות שימוע טרם קבלת ההחלטה עלולה לסכל, ולמצער לאפשר סיכול של הצו. רוצה לומר, במקרים אלה קיים חשש כי מתן אפשרות שימוע טרם קבלת ההחלטה יביא לכך שמי שהצו מכוון נגדו עלול להתחמק מקבלתו ולהמשיך בפעילותו הביטחונית האסורה, דבר אשר יסכל בפועל את מימוש הצו ובפרט את כניסתו המיידית - **הנדרשת** - לתוקף.

45. המשיב יבקש להפנות את בית המשפט הנכבד לטענות דומות לאלה של העותר כאן, שנדחו בבג"ץ 4348/10 אופן נ' **מפקד פיקוד העורף** (פורסם באר"ש, 29.6.10; להלן: **עניין אופן**), כדלקמן:

"כך הם הדברים אף באשר לטענת העותר לפיה יש להורות על ביטול הצו משלא נערך לו שימוע קודם הוצאתו. נציגת המדינה השיבה לטענה באומרה כי בנסיבות העניין קיום שימוע טרם קבלת ההחלטה היה מסכל בפועל את מימוש הצו, ומשכך קמה הצדקה לעריכת שימוע מאוחר, בדמות הגשת השגה למשיב, אפשרות שאכן מומשה, כאמור, על-ידי העותר. כן ציינה באת-כוח המדינה, כי במועד המצאת הצו לעותר, נלקח הוא לחקירה במשטרת ישראל, בה הוצג בפניו החשד שנטל חלק בהפרת סדר ובהסתה נגד אוכלוסייה ערבית בשכונת פסגת זאב, חשד אליו סירב העותר להתייחס. כידוע, מושכלות יסוד המקובלות עלינו מימים ימימה הן כי רשות מנהלית אינה רשאית לפגוע בזכותו של אדם אלא אם ניתנה לו לפני כן הזדמנות נאותה להשמיע את טענותיו בפניה (...). כיוון שהשימוע, במהותו, נועד להשפיע על החלטה, דרך המלך היא עריכת שימוע מוקדם, בטרם ההחלטה (...). עם זאת, בית משפט זה הכיר זה מכבר בפסיקתו באפשרות - החריגה - שבמתן שימוע מאוחר. לעניין זה נקבע בבג"ץ 2911/94 באקי נ' מנכ"ל משרד הפנים, פ"ד מח(5) 291 (1994) (להלן: **עניין באקי**), כי שימוע יכול להתקיים לאחר שהרשות המנהלית קיבלה את החלטתה רק במקרים חריגים, אשר בהם "שימוע מוקדם אינו מתיישב עם מהות הסמכות או עם תכלית החוק, או שהוא עלול לסכל את התפקוד התקין של הרשות המנהלית, או שיש בו כדי לפגוע באופן ממשי באינטרס חשוב אחר" (שם, בעמ' 305; וראו גם: בג"ץ 4706/02 סלאח נ' שר הפנים, פ"ד נו(5) 695, 707 (2002); עע"ם 1038/08 מדינת ישראל נ' געאביץ, פס' כ"ז לפסק דינו של השופט רובינשטיין ([פורסם בגבו], 11.8.2009)). ניכר, כי בענייננו לא ניתן היה לקיים שימוע מוקדם, שכן אילו נודע לעותר על הכוונה להוציא נגדו את הצו טרם מתן ההחלטה, הרי היה חשש ממשי כי הדבר היה מביא להתחמקותו מקבלתו, בדומה לאשר אירע ביחס לצו קודם שהוצא נגדו באזור, ולסיכול תכליתו החשובה של הצו, כמתואר לעיל. זאת ועוד, היה למשיב יסוד של ממש להניח כי העותר גם ביחס למסירת הצו הנוכחי מנסה להתחמק מקבלתו **ומכל מקום שימוע מוקדם עלול היה לסכל את תכלית הצו או את מסירתו**. בנסיבות אלה, מתקיים החריג שנקבע בעניין באקי המאפשר קיומו של שימוע מאוחר, אשר כאמור ניתן בענייננו במתן אפשרות להשיג על ההחלטה להוציא את הצו. בהתחשב בכך, ונוכח מכלול הנסיבות שתוארו לעיל, אנו סבורים כי בעניין הצו נשוא העתירה לא היה מנוס מקיום שימוע מאוחר לעותר ולפיכך גם בהיבט זה לא נפל פגם בהוצאת הצו." (שם, בסעיף 5 לפסק הדין; ההדגשה הוספה - הח"מ)

46. בהתחשב באמור - בשים לב למהות הסמכות; לתכלית דברי החקיקה מכוחן היא הופעלה; ובפרט לצורך הבטחוני הדוחק בכניסתו המיידית של הצו לתוקפו - עמדת המשיב היא כי לא נפל פגם במתן האפשרות להשיג על הצו בדרך של "שימוע מאוחר" בדמות הגשת השגה למשיב (ראו בעניין זה גם סעיף טו' בפסק הדין בבג"ץ 703/15, בג"ץ 704/15, בג"ץ 978/15 ובג"ץ 1664/15).

47. בנסיבות אלה, המשיב יטען כי טענותיו של העותר במישור זה אינן מגלות כל עילת התערבות בצו שהוציא המשיב בעניינו.

לטענה בדבר אי-גילוי העובדות והמידע העומדים בבסיס הוצאת הצו

48. העותר טוען כי לא נמסרו לו העובדות והמידע העומדים בבסיס הצו, ולפיכך נפגעה יכולתו להתמודד עם הטענות נגדו.

49. המשיב יטען, כי דינה של הטענה להידחות.

50. לעותר ניתנה פראפרזה גלויה על הסיבות למתן הצו נגדו לפיה הוא פעיל בארגון טרור (חמאס) המעורב בפעילות אלימה בהר הבית כנגד כוחות הביטחון.

המשיב יטען, כי הפראפרזה הגלויה מפרטת, ככל שהדבר ניתן מטעמי חסיון המידע, את המעשים המיוחסים לעותר שבגינם הוצא הצו, וכי הפראפרזה שניתנה לעותר מספקת וראויה בנסיבות העניין (ראו לעניינים דומים: עניין אופן; פסק הדין בבג"ץ 703/15, 704/15, 978/115 ו-1664/15).

51. המשיב יטען כי המידע שהצטבר בעניינו של העותר הוא אמין ומוצלב, וכי מדובר בראיות מינהליות מוצקות המבססות את הוצאת הצו נגד העותר.

ככל שבית המשפט הנכבד ימצא זאת לנכון, והעותר יסכים לכך, המשיב יציג בפני בית המשפט הנכבד את המידע החסוי שקיים בידי גורמי הביטחון בעניינו של העותר, בדלתיים סגורות ובמעמד צד אחד בלבד.

לטענות נגד מידתיותו של הצו

52. העותר טוען כי היקפו ותקופתו של הצו אינם מידתיים.

53. הצו שהוצא נגד העותר נועד למנוע את הסיכון הנובע מהעותר לביטחון ולסדר הציבורי בירושלים.

לעניין הסיכון הטמון משהייתו של העותר בירושלים נבחר, כי על-פי המידע התסוי שהצטבר בעניינו של העותר, גם במהלך התקופה שנאסרה עליו הכניסה להר הבית הוא לא חדל מפעילותו הביטחונית השלילית. נמצא אפוא, שאין די בהרחקתו של העותר מהר הבית בלבד כדי למנוע את הסכנה הנשקפת ממנו לביטחון ולסדר הציבורי בירושלים, וכי נדרשת בנסיבות העניין הרחקתו מהעיר כולה.

54. כאמור, לאחר ששקל את השגת העותר, ובשל הנסיבות ההומניטריות המיוחדות, החליט המשיב לקבל את השגתו של העותר באופן חלקי, ולהתיר לו לשוב ולהתגורר בביתו.

עם זאת, המפקד הצבאי הגיע למסקנה כי לא ניתן לאפשר לעותר לשהות ביתר שטח העיר ירושלים, מלבד בביתו שלו, וזאת מטעמי ביטחון החלטיים. המפקד הצבאי הגיע למסקנה, כי גם אין מקום בנסיבות העניין לקצר את תקופתו של הצו, שעומדת על חמישה חודשים.

55. המשיב יטען כי בשים לב למעשיו של העותר, העומדים בבסיס הצו שהוצא נגדו, הרחקתו מהעיר ירושלים לתקופה של חמישה חודשים (למעט מאז יום 22.2.15 מביתו הפרטי) היא מידתית לגמרי, וכי קיים צורך ביטחוני החלטי בהרחקתו של העותר מיתר שטח העיר ירושלים לתקופה שנקבעה בצו.

56. המשיב יטען, כי ברור וגלוי שהפגיעה בעותר דכאן קטנה באופן משמעותי מהפגיעה בארבעת התושבים האחרים נגדם הוצאו צווים דומים. על אותם ארבעה תושבים נאסר לשהות במזרח-ירושלים לתקופה זהה, אולם לעותר הותר מאז יום 22.2.15 לחזור ולהתגורר בביתו בשכונת א-טור בירושלים.

לפיכך, לעניין הפגיעה בעותר יפים, מדרך של קל וחומר, הדברים שנאמרו בסעיף טז' בפסק הדין בבג"ץ 703/15, בג"ץ 704/15, בג"ץ 978/15 ובג"ץ 1664/15, כדלקמן:

"אשר למידתיות, עסקינן בהרחקה שאינה מעצר, לתקופה קצרה ולא ממושכת מאוד; ראו בימים אחרונים בג"ץ 1656/15 אטינגר נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש (16.3.15), שם היתה הרחקה לתקופה ארוכה יותר, וכמובן כל תיק לנסיבותיו. פשיטא, כנאמר לא אחת, שאין להשוות סנקציה מעין זו לחמורות ממנה."

לסיכום

57. המשיב יטען כי דין העתירה להידחות על הסף בשל עשיית דין עצמית, ולמעלה מן הצורך אף לגופה בהעדר כל עילה להתערבותו של בית המשפט הנכבד.
58. העובדות המפורטות בתגובה זו נתמכות בתצהירו של המכונה "אריק", ראש ענף לסיכול טרור בירושלים בשירות הביטחון הכללי.

ענר הלמן, עו"ד

סגן מנהלת מחלקת הבג"צים
בפרקליטות המדינה

היום, ט' בניסן, תשע"ה
29 במרץ, 2015